

Arrest

nr. 95 606 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat . B. LOOS die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 3 mei 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu-origine (Safi-stam) te zijn. U werd geboren in 1373 (1994) in het dorp Qazian, een subdorp van Aroki in het district Mahmood Raqi van de provincie Kapisa. Van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft u hier gewoond. U genoot geen scholing maar volgde koranlessen bij M.(...) R.(...), eerst in de moskee van Qazian en later in de moskee van Chorkei. Daarnaast werkte u op de landbouwgronden in het dorp. Uw vader is een tiental jaar geleden, bij de val van de taliban om het leven gekomen. Uw moeder, A.(...) G.(...), woonde korte tijd bij haar broer, A.(...) M.(...), in Khakar maar is ondertussen teruggekeerd naar Qazian bij uw oom, J.(...), de broer van uw vader. Uw zus, M.(...), woont bij uw moeder en oom. U ging naar de koranlessen bij M.(...) R.(...) in de moskee van Chorkei. Op een bepaald moment werden er twee medestudenten, Q.(...) H.(...) en Q.(...) H.(...), opgepakt door de politie omdat ze ervan verdacht werden banden te hebben met de taliban. Twee dagen later is de politie naar uw huis gekomen om u te komen halen, ze dachten dat ook u banden had met de taliban. Ze namen u mee naar het politiekantoor in Deh Bali en later die dag werd u overgebracht naar het provinciehuis. U werd 27 dagen opgesloten. U werd ondervraagd door de politie, ze vroegen u naar uw banden met de taliban en naar hun namen en verblijfplaatsen, ze hebben u eveneens met een politiestok geslagen. Tijdens uw opsluiting is de taliban langs geweest bij uw moeder en oom om hen te zeggen dat u zeker geen namen van talibanleden mocht vertellen aan de politie. Uw oom is er in geslaagd om u voor 5 dagen vrij te krijgen. Hij heeft zijn autopapieren als borg moeten afgeven. Het was de bedoeling dat u zou weerkeren naar de gevangenis maar uw oom heeft u geholpen om uit Afghanistan te vluchten. Na 3 dagen in vrijheid kwam de politie kijken of u nog steeds thuis was. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen ze nogmaals langs om te kijken maar uw oom verklaarde dat hij niet wist waar u was. U vertrok via Kabul naar Nimroz vandaag ging u naar Iran, via Turkije naar Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 4 mei 2011 vroeg u asiel aan in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Afghaanse overheid en de taliban. U legt geen documenten bij ter staving van uw asielsrelaas. U verklaart dat uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) onderweg is naar België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden. U slaagde er niet in de door u naar voren gebrachte veronderstelling dat u beide zijden (zowel de Afghaanse overheid als de taliban) dient te vrezen hard te maken.

Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat de overheid (politie) u ervan zou verdenken om banden met de taliban te hebben. Zo zijn er geen aanwijsbare redenen waarom de politie zou denken dat u banden zou hebben met de taliban want u heeft nooit iets met de taliban te maken gehad en daarnaast geeft u zelf aan dat u niet voor de taliban te vinden was (gehoorverslag CGVS, p. 10, 12). De verklaringen die u er zelf aangeeft zijn weinig aannemelijk. De politie zou gedacht hebben dat u banden had met de taliban omdat u bent veranderd van de moskee van Qazian naar de moskee van Chorkei, in deze laatste moskee zaten er medestudenten die bij de taliban zitten en u heeft af en toe wel eens met hen gepraat. U had nochtans een perfect aanvaardbaar excuus voor uw verhuis naar de moskee van Chorkei gezien uw lokale imam van jullie dorpsmoskee verhuisd was naar de moskee van Chorkei en u hem gewoon naar daar wou volgen (CGVS, p.8). U bent ook van mening dat ze u ervan verdenken banden te hebben met de taliban omdat u een weeskind, een kind zonder vader, bent en omwille van deze reden kwetsbaar en gemakkelijk beïnvloedbaar zou zijn door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is weinig aannemelijk dat de politie u enkel omwille van deze redenen (blijvend) zou verdenken om banden te hebben met de taliban.

Daarnaast kan er ook aan de manier waarop u bent kunnen ontsnappen getwijfeld worden. U zat 27 dagen opgesloten en uw oom is erin geslaagd u op borgtocht vrij te krijgen. Hij heeft zijn autopapieren afgegeven en u mocht voor 5 dagen de gevangenis verlaten om uw moeder te zien met de belofte om nadien terug te komen. Het is weinig waarschijnlijk dat de politie u zomaar zou laten gaan, en u de kans zou geven om te ontsnappen, indien zij ervan overtuigd waren dat u effectief banden had met de taliban. Bovendien is het vreemd dat de politie geen verdere actie heeft ondernomen toen u niet bent teruggekeerd naar de gevangenis. In de eerste dagen van uw vrijlating zouden ze nog eens zijn

langs geweest bij u thuis en was u zelfs nog aanwezig (CGVS, p.13). Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen ze nog eens langs maar uw oom zei dat u er niet was en dat hij niet wist waar u was en ze namen daar klaarblijkelijk genoeg mee (CGVS, p.13). Indien de politie er daadwerkelijk van overtuigd zou zijn dat u banden heeft met de taliban en hierdoor een gevaarlijk individu bent en hen veel informatie zou kunnen verschaffen zou het aannemelijker zijn dat ze u zouden komen zoeken. Dat zij zich zomaar tevreden stellen met de verklaring van uw oom dat hij niet weet waar u bent en zij daarna niet meer terugkeren, maakt dit onwaarschijnlijk.

Op basis van voorgaande vaststellingen concludeert het CGVS dat u de door u ingeroepen vrees ten opzichte van de Afghaanse overheid niet aangetoond heeft.

Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban bij u thuis is langs geweest om te zeggen dat u geen namen mocht noemen bij de politie indien u geen banden met hen heeft (CGVS, p.7, 10). Indien u, en uw familie, zoals u verklaart (gehoorverslag CGVS, p. 10) geen banden heeft met de taliban en nog nooit in contact bent geweest met de taliban is het weinig aannemelijk dat de taliban zouden langskomen om ervoor te zorgen dat u geen namen zou noemen. U verklaart dat u enkel de namen van lokale talibanleiders kent (gehoorverslag CGVS, p. 10), men kan aannemen dat de namen van deze lokale leiders in de gehele regio gekend zijn onder de bevolking en dus ook bij de overheid. Het CGVS ziet niet in waarom de taliban u dan zou komen waarschuwen om deze namen niet te noemen. Deze vaststelling maakt uw verhaal ongeloofwaardig. Daarnaast verklaart u dat uw familie soms op bezoek kwam bij u in de gevangenis maar nooit iets heeft verteld over de waarschuwing (gehoorverslag CGVS, p. 13) van de taliban, dit is opmerkelijk gezien de reputatie van de taliban. Dat de taliban de moeite neemt om iemand persoonlijk te komen waarschuwen doet vermoeden dat zij het ernstig menen, dat uw oom deze waarschuwing blijkbaar niet serieus nam komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Wat uw vrees betreft die u heeft ten aanzien van de taliban omdat u naar hier (België) bent gevlucht (CGVS, p.15) dient er in eerste instantie opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs naar voren brengt dat erop duidt dat de taliban hierop tegen zijn. Overigens leven er een aanzienlijk aantal Afghanen in Europa. Onder hen zijn er ook Afghanen die de taliban genegen zijn. Bovendien hoeven de taliban helemaal niet te weten komen dat u in België verbleven heeft.

Uit het voorgaande kan besloten worden dat u evenmin de door u ingeroepen vrees ten opzichte van de taliban aangetoond heeft.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u geen inspanningen heeft geleverd om uw asielrelaas te staven met bewijsstukken. Gezien u nog telefonische contacten met uw familie in Afghanistan had en u zelfs heeft gevraagd uw 'taskara' te laten opsturen (die nog steeds niet is aangekomen) had men in het kader van een asielaanvraag kunnen verwachten dat u een poging zou ondernomen hebben om uw aanhouding en opsluiting te staven met bewijsstukken.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban en de Afghaanse autoriteiten niet is aangetoond. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u ongeschoold en minderjarig bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u een niet begeleide minderjarige asielzoeker in België bent heeft u wel nog een netwerk in Afghanistan waarnaar u kan terugkeren. Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder, zus en uw oom, de broer van uw vader nog steeds in Mahmood Raqi wonen (gehoorverslag CGVS, p. 5) en er zijn geen redenen waarom u zich daar niet terug zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Raqi, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in

bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat ten onrechte tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas werd besloten. Hij spreekt van een zeer eenzijdige en gekleurde lezing van zijn verklaringen inzake zijn verdenking banden te hebben met de taliban. Verwijzend naar het gehoorverslag, merkt hij op dat de commissaris-generaal volledig voorbijgaat aan het feit dat hij zijn medestudenten/talibanleden letterlijk 'vrienden' heeft genoemd, hetgeen al van een heel andere orde is dan personen waarmee hij af en toe sprak. Verder wordt er volgens verzoeker totaal geen aandacht besteed aan het gedeelte van zijn

relaas waarin hij vertelt over de arrestatie van die twee vrienden, twee dagen voor zijn eigen arrestatie. Indien men, aldus verzoeker, in rekening brengt dat hij tijdens zijn arrestatie gefolterd werd en gedwongen om namen te geven, kan men redelijkerwijze aannemen dat zijn twee vrienden hetzelfde lot moesten ondergaan. Volgens verzoeker doet het feit dat hij twee dagen na de arrestatie van zijn vrienden werd opgepakt, die naar alle waarschijnlijkheid onder foltering gedwongen werden om namen te noemen, vermoeden dat hij werd opgepakt omdat zijn naam genoemd werd. Hij werd dus niet enkel gearresteerd omdat hij naar een bepaalde moskee ging waar hij kennissen had met linken met de taliban, of omwille van zijn profiel als weeskind, zoals de commissaris-generaal poneerde. *“Verzoeker werd hoogstwaarschijnlijk gearresteerd en verdacht van banden met de taliban omdat zijn naam genoemd werd door zijn twee vrienden”*. Deze conclusie volgt, aldus verzoeker, uit een logische lezing van de feiten. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal echter blind was voor al deze elementen en tot zijn ongeloofwaardigheid besloot zonder het gehele verhaal in beschouwing te nemen. Het feit dat hij op borgtocht werd vrijgelaten, wordt volgens verzoeker ten onrechte in twijfel getrokken. Hij stelt dat het gezien zijn jeugdige leeftijd niet geheel onwaarschijnlijk lijkt dat de Afghaanse autoriteiten aannamen dat hij niet vluchtgevaarlijk was, maar bij zijn moeder in het dorp Qazian zou blijven. Daarbovenop komt nog eens, zo voegt hij eraan toe, dat zijn oom zich persoonlijk borg stelde en een identificatiedocument (zijn rijbewijs) aan de politie overhandigde. De politie ging er verkeerdelijk vanuit dat dit een voldoende garantie zou bieden, aldus verzoeker. Met betrekking tot de dreiging die uitging van de taliban, oppert verzoeker dat het Commissariaat-generaal eraan voorbijgaat dat hij bevriend was met twee talibanleden en de rest van de organisatie onmogelijk kon weten wat en hoeveel hij juist wist. Volgens hem was het enige dat de taliban wist, het feit dat er een band tussen hem en de twee talibs bestond, en dat hij maar liefst zeventwintig dagen opgesloten zat. Dit deed hen vermoeden dat hij wel degelijk over informatie beschikte, aangezien zo een buitenproportionele hechtenis voor een totaal onschuldig en onwetend iemand niet alledaags is. Verzoeker voegt eraan toe dat zijn twee vrienden dit misverstand dat heerste onder de taliban niet konden rechtzetten aangezien ze zelf opgesloten zaten. Het is dus een feit, aldus verzoeker, dat hij niet over informatie beschikte, maar dit kon de taliban niet met zekerheid weten. Volgens verzoeker lijkt het plausibel om te stellen dat ze het zekere voor het onzekere namen, en hem via zijn familie opdroegen om te zwijgen. Hij acht het feit dat de taliban bij hem thuis kwam bijgevolg niet onwaarschijnlijk, en is dan ook van mening dat dit niet kan aangewend worden om te concluderen tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Voorts wenst verzoeker op te merken dat zijn oom hem zo snel mogelijk het land heeft uitgestuurd, weg van zijn geboortedorp en zijn familie, om na een reis van meer dan vier maanden een veilig heenkomen te vinden. Hij vraagt zich dan ook af of men een dreiging, die niet enkel van de taliban uitging, maar ook van de Afghaanse overheid, nog meer serieus kan nemen dan dat. Verzoeker stelt dat van zodra zijn oom de mogelijkheid zag, deze er voor zorgde dat hij in veiligheid werd gebracht. Dit kan men, zo stelt hij, bezwaarlijk bestempelen als het niet serieus nemen van een dreiging, en kan derhalve niet aangewend worden om zijn relaas in twijfel te trekken. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties in zijn asielrelaas, verwijst verzoeker naar de “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” van UNHCR. We kunnen volgens verzoeker concluderen dat op basis van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, het Commissariaat-generaal dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan: hij heeft de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft uiteengezet dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens.

2.2. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetbepaling wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële “algemene” motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn

weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (ii) hij geen inspanningen heeft geleverd om zijn asielrelaas te staven met bewijsstukken, en (iii) er actueel voor burgers in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan erkend worden als vluchteling en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan zijn asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het weinig waarschijnlijk en allerm minst aannemelijk is dat de Afghaanse overheid verzoeker ervan zou verdenken banden te hebben met de taliban. Waar hij thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze oppert dat hij *“hoogstwaarschijnlijk gearresteerd en verdacht”* werd *“van banden met de taliban omdat zijn naam genoemd werd door zijn twee vrienden, die twee dagen voor”* hem *“werden opgepakt en hardhandig ondervraagd”*, stelt de Raad vast dat verzoeker voorheen tijdens zijn gehoren op geen enkel ogenblik dit vermoeden heeft geuit. Noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker enigszins aan dat hij omwille van zijn twee kennissen, Q. Ham. en Q. Hak., die met hem samen les volgden in de moskee van Chorkei en die banden zouden hebben met de taliban, aan de taliban zou zijn gelinkt. Op geen enkel ogenblik gaf hij aan dat hun arrestatie en het feit dat zij tijdens hun vasthouding zijn naam zouden hebben genoemd de concrete aanleiding was van zijn eigen arrestatie en de daarop volgende langdurige vasthouding. Hij bracht hun namen nauwelijks ter sprake en zeker niet expliciet als de voornaamste reden van zijn arrestatie en vasthouding door de politie. Toen hem de vraag werd gesteld waarom de politie ervan uitging dat hij informatie had over de taliban, antwoordde hij dat *“ze dachten dat ik in contact was daar met mensen, ook het feit dat ik (...) een weeskind was en ik was kwetsbaar en ik kon gemakkelijk ingezet worden om zelfmoord aanslagen te plegen, overtuigd te geraken door de taliban en geweld te plegen enz.”* (*Ibid.*, p. 8). Volgens verzoeker speelde ook het feit dat hij in Chorkei naar de moskee ging en niet in zijn eigen dorp Qazian, een belangrijke rol in de verdenking met de taliban samen te werken (*Ibid.*, p. 8). Het is echter, zoals ook de commissaris-generaal terecht en pertinent opmerkte, weinig aannemelijk dat de politie verzoeker enkel omwille van voormelde redenen zou verdenken van samenwerking met de taliban. Immers, vooreerst had verzoeker een perfect aanvaardbaar excuus voor zijn verandering van moskee, nu hij zijn vertrouwde imam was gevolgd na diens verhuis naar de moskee van Chorkei. Voorts had verzoeker blijkens zijn verklaringen afgezien van die beweerde gesprekken met Q. Ham en Q. Hak in de moskee, geen enkele band met de taliban. Verzoeker gaf ook meermaals aan dat hij niet voor de taliban te vinden is. Er zijn dan ook, zo wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld, geen aanwijsbare redenen waarom de politie verzoeker ervan zou verdenken banden met de taliban te hebben.

Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij tijdens zijn langdurige vasthouding door de politie op geen enkel moment werd bevraagd over zijn “vrienden” Q. Ham en Q. Hak. Deze “vriendschap” bleef blijkens zijn verklaringen overigens beperkt tot contact in de lessen in de moskee van Chorkei waar hij soms met hen praatte (*Ibid.*, p. 12). Het is derhalve weinig geloofwaardig of aannemelijk dat de politie hem also met de taliban zouden hebben gelinkt.

De geloofwaardigheid van die beweerde verdenking komt verder op de helling te staan door elk gebrek aan begin van bewijs. Immers, ofschoon hij volgens zijn beweringen officieel was aangehouden en aangeklaagd en hij meermaals zou zijn verhoord door de rechtbank legt verzoeker niet één document neer dat dit kan staven.

De commissaris-generaal plaatste ook terecht enkele twijfels bij verzoekers verklaringen omtrent de manier waarop hij kon ontsnappen. Vooreerst is het weinig plausibel dat de politie verzoeker, indien zij

hem er effectief van verdachten banden te hebben met de taliban, na 27 dagen plots voor een periode van vijf dagen op borgtocht zou hebben vrijgelaten. Dat de politie verzoeker na de afgifte van het rijbewijs van zijn oom, die zich borg stelde, en de belofte dat hij zou terugkomen, voor zo'n lange periode zou hebben vrijgelaten omdat verzoeker 'niet vluchtgevaarlijk was en bij zijn moeder in het dorp Qazian zou blijven', is geenszins aannemelijk of geloofwaardig. Verzoeker verklaarde dat de politie tijdens zijn tijdelijke vrijlating slechts eenmaal langskwam. Het is echter weinig aannemelijk of geloofwaardig dat de politie een talibanverdachte niet strenger zou opvolgen in een periode van tijdelijke vrijlating.

Ook bij verzoekers verklaringen over de periode na zijn ontsnapping kunnen serieuze vraagtekens worden geplaatst. Volgens verzoeker zou de politie toen deze vaststelde dat hij niet meer naar de gevangenis terugkeerde, nog eenmaal bij zijn oom zijn langsgeweest, die hen gezegd zou hebben dat hij niet wist waar zijn neefje was, waarna de agenten zouden zijn weggegaan (*Ibid.*, p. 13). Het is echter niet aannemelijk dat de politie na de ontdekking dat verzoeker was gevlucht, zich zo maar tevreden zou hebben gesteld met die verklaring van zijn oom dat hij niet wist naar waar zijn neefje was, en dat zij voor het overige geen verdere stappen meer zou hebben ondernemen, temeer nu verzoeker een talibanverdachte was en zijn oom zich voor hem had borg gesteld.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde '*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*' van UNHRC wijzigd niets aan hetgeen voorafgaat.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel voor burgers in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Uit deze informatie blijkt immers dat in het district Mahmood Raqi slechts occasioneel incidenten worden gemeld en de situatie er als relatief rustig kan worden omschreven. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de beoordeling van de veiligheidssituatie in een ander daglicht plaatsen zodat dit motief onveranderd gehandhaafd blijft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER